Korona żywota – Kto ją otrzyma?

„Błogosławiony mąż, który znosi pokuszenie; bo gdy będzie doświadczony, weźmie koronę żywota, którą obiecał Pan tym, którzy go miłują” – Jak. 1:12.

Powyższe słowa apostoła Jakuba są częścią napomnienia zastosowanego do całego Kościoła Bożego. „Błogosławiony mąż, który znosi (mężnie) pokuszenie”. Tacy, którzy nie miłują Pana z całego serca, u których samolubstwo lub jakieś inne bożyszcze zajmuje pierwsze miejsce, zostaną uwiecznieni przez świat, ciało lub diabła, by podnieść pewnego rodzaju bunt przeciwko Słowu Bożemu lub Boskiej opatrzności, lub mają zamysły, teorie i pragnienia własne, które przenoszą niekiedy ponad plan Boży i drogi Boże, chociaż teorie te, plany i pragnienia opierają na samolubstwie, ambicji lub są pełni złości, nienawiści, zazdrości, pychy itp. Tylko ci, co mężnie znoszą podobne pokusy i zasadzki, a przy łasce Bożej zwyciężają i opanowują cielesny zmysł, otrzymają obiecaną koronę.

Apostoł mówi tutaj o ostatecznej nagrodzie, którą jest „korona żywota”. Sprawę dotyczącą żywota można obserwować z rozmaitych punktów widzenia; na przykład: Możemy myśleć o żywocie, jako o błogosławieństwie będącym koroną wszystkich błogosławieństw dla istot na jakimkolwiek poziomie. Ci, którzy w Wieku Tysiąclecia zostaną doprowadzeni do ludzkiej doskonałości i przy końcu tego wieku zostaną uznani za godnych, dostąpią żywota wiecznego. Mówiąc innymi słowy, zostaną ukoronowani, otrzymają żywot wieczny, życie bez końca. Starodawni ojcowie święci, gdy powstaną z grobów otrzymają takiż żywot wieczny; zostaną ukoronowani żywotem. Życie doskonałe, wieczne – bez końca – jest największym błogosławieństwem, jakie Bóg może udzielić. Maluczkie Stadko zostanie szczególnie ukoronowane żywotem; bo ono otrzyma życie na najwyższym poziomie, życie w boskiej naturze, naturze Jahwe; żywot w najwyższym znaczeniu będzie ich koroną. Gdy wszyscy przy końcu ich biegu zostaną wypróbowani i doświadczeni i okażą się godnymi nagrody, zostaną ukoronowani żywotem.

KORONA PONAD WSZYSTKIE INNE

Mamy powód przypuszczać, że św. Jakub w naszym tekście mówi o Kościele, o Oblubienicy Chrystusowej, o klasie najbardziej uprzywilejowanej, ubłogosławionej, wybranej z całego rodzaju ludzkiego. Kościół jest teraz szczególnie na próbie. Tą próbą jest nasza miłość, wytrwałość, wiara, cierpliwość, a to w celu wykazania, którzy z nas zostaną znalezieni godni dostąpienia najprzedniejszych błogosławieństw, to jest boską naturę, którą Bóg obiecał tym, którzy Go miłują – którzy miłują Go więcej aniżeli domy, role, majętności, więcej aniżeli żonę, męża, rodziców, dzieci, a nawet siebie, „własną duszę”.

Bóg także posiada nagrodę dla innych, lecz żadna nagroda nie będzie tak wysoka jak korona, którą On ofiarował jedynie dla Oblubienicy swego Syna.

Pytanie: Co stanowi pokuszenie, o którym mowa w naszym tekście? Odpowiedź Pisma Św. jest, iż Pan powiedział, że przyjdą próby i pokuszenia – ćwiczenia – na tych, którzy są Jego, aby mogli rozwinąć swoje charaktery, aby dowiedli swej stałości i wierności. Bez doświadczeń nasze posłuszeństwo Bogu nie mogłoby być nigdy okazane. Miłość własna mogłaby opanować nasze serca i byśmy wcale tego nie zauważyli, jeżeliby nie została objawiona. Często zastanawiamy się i myślimy, jak to miłujemy Pana, jak wiele pragnęlibyśmy czynić dla Niego. Potem przychodzi pokuszenie w formie ociężałości, lenistwa, chęci czynienia czegoś dla samego siebie zamiast czynienia dla innych, dla Pana. Nietrudno jest myśleć, iż miłujemy i pragniemy czynić Jego wolę i śpiewać: „Bądź wola Twa; ja zgadzam się.” Na ile zgadzamy się, Pan Bóg chce, byśmy się sami o tym przekonali, więc doświadcza nas w tym względzie, po czym przekonujemy się, iż nasza miłość ku czynieniu Jego woli nie jest dostateczna i wymaga jeszcze dalszego rozwoju i większego ustalenia.

Nasze przymierze z Bogiem jest, aby miłować Go z całego serca, myśli, duszy i siły, a bliźniego jak siebie samego. Według tej zasady mamy żyć, na ile to tylko możebne przy Boskiej pomocy, ufając w zasługi Jezusa i Jego drogocenną krew, która przykrywa nasze słabości i niedoskonałości. Naszym obowiązkiem jest „wydawać życie dla braci”. Pokuszenie zaś w tym względzie przychodzi, aby miłować siebie więcej, aniżeli miłujemy Boga i braci. Pan pozwala i dopuszcza, aby na nas przychodziły pokuszenia, doświadczenia uciski. Zdaje się nam, że sposób, w jaki my te doświadczenia i próby przyjmujemy, będzie miał wiele do czynienia ze zdecydowaniem, czy okażemy się godnymi onej najwyższej korony żywota.

KORONA ŻYWOTA PO PRÓBIE

„Gdy będzie doświadczony, weźmie koronę żywota.” Wyrażenie: „gdy będzie doświadczony” nie oznacza tylko jednej próby; lecz jest tu mowa o wszystkich naszych doświadczeniach jako o próbie naszej wierności. Nasze całe życie jest próbą, to jest doświadczeniem, aby zobaczyć, na ile jesteśmy szczerymi i miłujemy Boga, czy jesteśmy gotowi poświęcić nasze życie sto-

sownie do zawartego z Bogiem przymierza. „Gdy będzie doświadczony”, więc znaczy, gdy jego próba skończy się, wtenczas otrzyma „koronę żywota”. Nikt nie otrzyma jej przedtem. Jednakowoż niekoniecznie ma to znaczyć, iż ktoś otrzyma koronę w tej chwili, gdy jego próba się skończy – gdy tylko jego ofiara dopełni się w śmierci. Jezus czekał w grobie do trzeciego dnia, zanim otrzymał swoją koronę. Apostołowie i inni spali przez wiele stuleci, zanim otrzymali swoją nagrodę.

To również nie znaczy, aby w tej samej chwili lub dniu, w którym chrześcijanin w zupełności dowiedzie swej wierności Bogu, aby natychmiast miał być przeniesiony do chwały i nieśmiertelności przez chwalebną przemianę pierwszego zmartwychwstania. Może być, że Pan Bóg może mieć dalszy cel i zamiary, aby Jego dzieci mogły być dalej czynnymi, zanim ich ofiara zostanie zupełnie dokonana.

Tak więc przy każdym stopniu naszej próby i doświadczenia powinna być wykazana nasza wierność. Niechaj tedy doświadczenia przychodzą i nie przestają przychodzić bez względu, jakimi są nasze naturalne ułomności; możemy być pewni, że we wszystkich doświadczeniach otrzymamy od Boga potrzebną łaskę i pomoc, zaś od nas On się spodziewa, abyśmy byli wierni w każdym czasie i pełnili nasze obowiązki aż do końca.

Watch Tower
W.T. 1915-150

Watch Tower
R- (1915 r.)
„Straż”